

Christi Uppståndelse.

1. Uppjunger Herrans nåd och makt! Nu sväran, som Profeten sagt, Är tagen ifrån Juda, Nu bar all världen ro och fred, Ty fridens Furste stiger ned, Att öfver jorden bjuda. I Betlehem, i Davids hus, Går upp ett stort, ett härligt ljus, För alla folk och tider, Och sanning, nåd och salighet Det öfver tid och ewighet På milda strålar sprider.

2. Han verer, död för världens larm, Den starke Segerhjeltens arm, Som Israel förlofar; Han nalkas, trygg för världens bot, Den ljuslige Dubbärrens fot, Som ormsens busvud frofar; Och, i den låga krubban gömdt, Så gudarent, så mensoömt, Det hjerta börjat klappa, Som vittna skall, att Gud är god, Och offra vill sitt eget blod, Att ingen själ borttappa.

3. Dig klåd i belighetens skrud, O Zion! låt ditt barpsolud Nu klinga när och fjerran; Brist ut och sjung, du Christi brud: Min ande fröjdar sig i Gud, Mitt hjerta prisar Herran. Han kungjort har sitt helga råd: Hans sanning, ewig som hans nåd, Skäl aldrig återwända! Han öppnat har sin bulda famn: Hans lof skall wara, som hans namn, Att intill världens anda!

Jesu Födelse.

1. På krubbans strå man lade dig, O Jesu! himlens Förste! Och mennistor ej kände dig, Fastän du är den störste. Du bådades af skjernors gäng, Du prisades af englars sång; För världen var du ringa.

2. Med lödigt sinne tog du an Det fall, hwartill du waldes. I armas hyddor man dig fann, Med syndare du dwaldes. Dig låg om hjertat, Helige! Att ej ett får borttappadt se Af dem dig anförtröddes.

3. Du mild, of hjertat ödmjuk war; Ditt ord gaf ro i själen. Att alla samma tröst du bar, Att konungen och träten. Ett hopp, en tro, en mildbrif far, Och, hwem botfärdigt hjerta har, Förlåtelse, försoning.

4. Du tålig war till smådtlig böd, Ja, intill korsens pina. Ett lamb, du dig åt bödlar böd, Du skyddes af de dina. Nu i ditt helga, milda namn Böjs hwarje knå, och himlens hamn Att mensfor du förwärfwat.

5. För dig ej världen hade band, Och grafwen icke fångsel, Förgångelsen ej hade tand, Och helwetet ej fångsel. Din seger ewigt vittne bar, Att den, som ren och helig är, Är och allena mäktig.

6. Befästa oss uti din tro, Din lära, ditt exempel. Din Ande låt i hjertat bo Och gör det till ditt tempel: Att wi åt Gud, som du det böd, Må säga, så i lif som död: Ste, Fader! blott din wilje!

Korsfästelsen.

1. Se menniskan! och, hwilken lott Den kärleksfulle Medlaren är worden! Ak, hwilken lön den Gode fått, Som steg med himlens salighet till jorden!

2. En menstoson ej lidit här Så oförflykt, så grym, så gränslös smärta. En tyngd, så swår, ej någon bar: Han bar all världens synder på sitt hjerta.

3. Se menniskan! För mensfors skuld De hwasfa törnen i hans yanna tryckas; Dock är hans blick så lugn, så huld, Som skulle han af ros och lager smyckas.

4. Bespottad, qwald och höjd med blod, Han under hän och slag will digna neder; Men lider allt med tålmod, Och tyft till Gud för sina bödlar beder.

5. Se menniskan! så hög och stön Är sonen af den Helige, som lider! I Gud allen han har sin lön; Bland mennistor wålsignelse han sprider.

6. Upp till den höjd, den ljusa höjd, Dit han med sig will lyfta menstligheten, Han tröstad ser, och wandrar nöjd Det tunga korsets wäg till härligheten.

7. Se menniskan! o lär, min själ! Att för ett högre mål än jorden sträfwa. I Jesu namn gör rätt och wäl; Och ej för nöden, ej för döden bafwa!

8. På Jesum tro och följ hans spår, Mot himlen böj en tålig blick och hoppas! Igenom natt till dag du går, Och glädjens ros på qwalets törne knoppas.